

Verhaal van Otto Smit

Toen was het 17 april 1945. Nadat er maanden lang gaten gegraven waren in de dijk waar blindgangers in gelegd werden, ging rond 12 uur een enorme knal door de polder. Vooraf waren de mensen gewaarschuwd, dat de dijk zou worden opgeblazen maar niet iedereen wilde het geloven dat het echt zou gebeuren, de oorlog was toch bijna afgelopen?

Ons gezin woonde nog maar 4 jaar op de boerderij en alles wat ze hadden konden ze niet zo gauw meenemen naar Medemblik. Wat niet op de landbouwwagen kon werd naar de bovenverdieping gebracht. Paard en wagen met daarop moeder met de 2 kleine broers en 5 koeien gingen lopend naar Medemblik. Twee dagen later is vader met een visserman en zijn boot teruggevaren naar de boerderij. Het water stond tot aan de bovenverdieping.

Door de dakkapel hebben ze alles wat ze daar neer gezet hadden in de boot gesjouwd en zijn ze teruggevaren naar Medemblik. Het was al donker toen zij daar aankwamen en de boot tegen de dijk aanlegde. 'Morgen gaan we de boel uitladen', werd afgesproken.

's Nachts ging het heel hard waaien, het werd een zuidwester storm. Toen vader de volgende ochtend bij de boot kwam was deze vol water gelopen en waren alsnog alle spullen verloren.

Alleen het fornuis heeft hij er nog uit kunnen redden omdat die van ijzer was. Deze heeft nog jaren bij ons in de keuken gestaan.